

Pozimi je bilo. In takrat je Tončetov kos žalostno poginil: nekega jutra ga je našel stric Martin mrtvega v kletki.

Takoj je bil Tonče na Jagnjenici.

„Poginil je.“

Ozrl se je v strica:

„Škoda ga je; tako lepó je pel.“

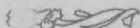
„Tonče, ne žaluj! — Ptičev je dosti; pogine eden — pa se najde drug . . . Tam pri Medvedu imajo kanarčka . . .“

Tonče pa se ni dal potolažiti. Zrl je z velikimi, plašno - sanjajočimi očmi na mrtvega kosa: črna kepa je ležala na tleh, tiho, mirno — ni se ganila

„Ah, ti moj kos, kako žalostno si moral končati!“

Tako je zavzdihnil Tonče in je odšel . . .

Cvetomirski.

Prvo in zadnje sv. obhajilo.

Majhna, devetletna deklica je nevarno zbolela. Njen gospod katehet, ki je poznal njeno dobro in nedolžno srce, jo je večkrat obiskal v tej hudi bolezni ter se z njo pogovarjal o ljubem Bogu, o njegovi presveti Materi, o lepih nebesih in o angelih. Deklici so bile kaj tolažne katehetove besede. Ko jo pa nekega dne vpraša katehet, bi li rada umrla, otrese odločno z glavo, da ne.

„Kako to, Pepca?“ se začudi duhovnik. „Ali ne bi rada umrla? Ali nočeš priti k ljubemu Jezusu, ali nočeš postati lep in blažen angelček v nebesih?“

Bolnica žalostno odgovori: „Saj veste, da bi prihodnje leto o Veliki noči šla k prvemu sv. obhajilu! Zato bi tudi ne umrla rada, preden se to zgodi.“

To detinsko hrepenenje, ta goreča ljubezen do Boga v tako nežni starosti osupne veroučitelja. „Slušaj me, Josipina,“ ji pravi, „če ti pa obljubim, da smeš že zdaj prejeti ljubega Jezusa, da ti ga hočem sam prinesiti, morebiti že v enem tednu?“

„O potlej, potlej,“ vzklikne mala bolnica, sklekne svoje drobne in suhe ročice ter se izkuša s skrajnim naporom vzdigniti na blazinah, — „umrjem rada!“

Čez osem dni, ko je bila bogoljubna bolnica dovolj poučena o Najsvetejšem in dobro pripravljena za sveto obhajilo, je prišel božji Detoljub res v Josi-

pinino srce in kmalu potem se je preselila čista duša brez vsake bojazni — radostno v spremstvu angela variha v večno domovino k svojemu ljubemu Jezusu.

Ave Maria.

Ah, te rože ...

Ej, te lepe rdeče rože! Kakšen križ je z njimi! Tako so nežne in izbirčne, da Bog pomagaj! A Tončka jih ima vendar rada — največje njeno veselje so, in vse bi dala zanje. Ogleduje jih rano v jutru in zvečer jih mora zopet obiskati, preden odide spat. Saj so pa tudi tako lepe in vabljive: diše tako lepo in prijetno, da se zdi človeku, da ga je dobrotni Bog prestavil v raj, ko hodi med njimi. Ni torej čudo, da jih Tončka goji s toliko skrbjo.

Ampak — vse mine ...

Ko se je šla Tončka snoči poslovit od svojih varovank, je vel mrzel sever, in polastil se je je strah: Kaj, če pozebejo rože in uvenejo?! In ogledovala jih je Tončka dolgo in vonjala vsako posebej. Naposled je odšla — pa zaspali ni mogla. Premišljevala je v postelji, kaj bi bilo, če bi padla slana in bi rože pomrzile in uvele. Vsa je zadrhtela, ko je pomislila na toliko nesrečo.

Ko je naposled zaspala utrujenosti, se ji je sanjalo, da je zapadel sneg: vse naokrog je bilo pokrito z mramornobelim prtom, in rože so se držale klavrno. Komaj se jim še pozna rdeča barva. Tončka zajoče in hoče k njim, da jim otrese sneg. Ročno stegne roki, da prime vejico — — pa pade na tla raz posteljo ter se vzbudi.

Nekaj časa je gledala Tončka začudeno okrog sebe, potem pa je začela jokati, deloma vsled bolečin, ki jih je povzročil padec, deloma vsled negotovosti, kaj je z rožami.

Na njen krik pridejo v sobo mati. Preplašeni zakričé, ko zagledajo hčerko na tleh pred posteljo. Urno